

[Justitsministeren]

dengang. Det er rigtigt, at der kan fremkomme afvigelser, men der er også nævnt de grunde, der bevirker, at sådanne afvigelser kan forekomme.

Jeg vil gerne tilføje, at sådanne afvigelser kan forekomme ikke blot i nedadgående, men også i opadgående retning, således at nævnet tilkender den forurettede et større beløb, end der er tilkendt ved dommen i straffesagen.

Det er da et interessant og vigtigt problem, der er rejst med beslutningsforslaget, men det er også et problem, der kan være vanskeligt at løse. Det skyldes bl.a., at vi mangler i dag, som det er nævnt i mit svar, talmæssige oplysninger, der kan belyse problemernes omfang og karakter. Jeg kan imidlertid oplyse, at erstatningsnævnet nu har iværksat en fremadrettet undersøgelse, som til sin tid vil kunne give os et bedre vurderingsgrundlag.

Som jeg nævnte i forbindelse med behandlingen af den forrige sag, har det udvalg, der blev meget omtalt under denne førstebehandling, mulighed for at se også på spørgsmålet om den forurettedes stilling i grove voldssager og spørgsmålet om erstatning til disse ofre. Jeg vil derfor finde det naturligt, at udvalget får lejlighed til at overveje de spørgsmål, som er rejst i venstresocialisternes beslutningsforslag. Derfor vil jeg, når undersøgelsen foreligger fra erstatningsnævnet, sende ikke blot undersøgelsen, men også dette forslag og debatten, der finder sted, til udvalget, sådan at man kan få en grundig belysning og drøftelse af disse spørgsmål.

Ole Espersen (S):

Erstatningsloven er noget helt specielt. Bortset fra vaccinationsloven er det det eneste tilfælde, hvor man her i landet betaler erstatning fra statens side, uden at der foreligger nogen skyld fra samfundets side. Det er altså noget helt særligt, når man fra VS' side nu ønsker at udvide disse erstatningsmuligheder, således at der bliver et egentligt retskrav.

Vi vil bestemt ikke afvise en drøftelse af det, men vi skal gøre os klart, at der er mange, mange andre tilfælde, hvor folk kommer til skade uden egen skyld, uden at straffeloven er overtrådt, og hvor behovet for en erstatning er mindst eller i hvert fald lige så stort, som vi kan forestille os i disse tilfælde

med erstatningerne til ofre for lovovertrædelser. Derfor er det ikke helt så enkelt bare at udvide erstatningskravene her og så stadig væk glemme, at der altså er andre tilfælde, hvor behovet er mindst lige så stort.

Imidlertid, som jeg sagde, er der ikke noget i vejen for, at vi ser på, om loven trænger til en revision. Den har nu virket i 6-7 år, og det vil i hvert fald være interessant at få de oplysninger frem, som justitsministeren lovede os her. Dem vil vi gerne være med til at bearbejde i retsudvalget og eventuelt også dér tage stilling til, om vi skal tage et initiativ i folketinget uden at afvente det udvalgsarbejde, som ministeren har nævnt. Men det er en kompliceret sag, og da loven, selv om det ikke står i lovteksten, jo primært sigtede på en erstatning til voldsofre, og da dette forhold omhandles i det kommissorium for udvalget, som ministeren har nedsat, vil det nok umiddelbart være naturligt i hvert fald, at man tager spørgsmålet op dér også sammen med de andre problemer, som udvalget skal behandle.

Lis Møller (KF):

Jeg synes, det er udmærket, at VS har taget dette spørgsmål op. Vi fik som bekendt loven om erstatning i 1976, men så vidt jeg har fået oplyst, er den blevet brugt meget lidt, måske fordi ofrene ikke kender lovens eksistens, måske fordi mange advokater ikke ved, hvad de skal stille op med den.

Efter loven skal erstatning ydes efter en rimelighedsvurdering og ikke efter et retsprincip. Jeg er enig med forslagsstillerne i, at der er grund til at overveje, om dette skal ændres.

I dag administreres erstatningsordningen af et særligt erstatningsnævn, og nævnet har to særlige og forskellige opgaver. Det skal fastsætte erstatning til ofre for voldsforbrydere, som aldrig blev fanget og dømt, og det skal fastsætte en statslig godtgørelse i de tilfælde, hvor gerningsmanden er dømt, men ikke i stand til at betale. Det er her, problemet opstår, fordi nævnet i en række tilfælde har ændret på de erstatningsbeløb, som et voldsoffer er blevet tilkendt i retten. Her støder vi næsten ind i den samme problematik, som vi drøftede vedrørende adoptionsnævnet. Heller ikke erstatningsnævnets afgørelser kan ankes.